

Aineen kahleet

Selvää on, että koska ihmiskunta ja nykyinen materian maailmamme kaikkineen on ker-
ran saanut alkunsa, niin aikansa ajassa kuljettuaan se myös loppuu. Se on hyvä. Mutta
sitä ennen meillä selvästikin on tilaisuus syntyä tällekin planeetalle niin monta kertaa
kuin on tarpeen. Olemmehan ikuisia, kuolemattomia. Olemmehan täällä nytkin.

Kaikkeen aineesta rakentuvaan liittyy energiaolemus, ja usein aineen ja hengen välinen ra-
ja on häälyvä. Jossain päin universumia materia voi olla luonteeltaan "hienompaa" kuin mei-
dän tuntemamme "paksu" aine. Maaperä ja olennot voivat olla rakentuneet esimerkiksi lähes
kaasumaisista aineista. Silti heissäkin on minuus ja tietoisuus.

Kuinka "löyhäksi" jonkin olennon aineellinen ruumis voi tulla, jotta siinä vielä pysyy mukana
minuus ja tietoisuus, jotta sillä vielä on henki ja sielu? Liekö siinä mitään rajaa. Käsitykseni
mukaan tietoinen minuus voi olla pelkällä energiaolennollakin ilman aineen päällyskaapua.
Sellainenhan meistäkin mitä ilmeisimmin muutaman vuosikymmenen kuluttua tulee. Sielua ja
minuutta tässä maailmojen kaikkeudessa voivat kantaa hyvin moninaiset otukset, eivät pelkäs-
tään maapallon ihmiset. Sekin lienee täysin ymmärrettävää.

* * *

Kauan sitten ihmiset elivät osana turmeltumatonta, luonnonmukaista kulttuuria ja olivat sielul-
taan yhteydessä ympäristön luonnollisiin energioihin ja henkiin. Sitten alkoi rationaalisen "tie-
don" aikakausi, joka näki vain fyysisen pinnan. Puolet elämästä ikäänkuin putosi pois. Vanhat
käsitykset leimattiin kehittymättömiksi, pakanallisiksi, ties miksi. Tätä jatkui niin kauan kunnes
maailmanselitystä etsivä tiede sai kahlatuksi materian maailman päästä päähän. Siihen ei
mennyt kauan – muutama sata vuotta. Tosin valtaosa tutkijoista kahlaa aineen suossa vielä-
kin, mutta rohkeat pioneerit ovat jo päässeet aineen reunalle ja saapuneet ikuisuuden meren
rantaan.

Nykytiede selvittäessään aineen ja energioiden olemusta on tavallaan jälleen antanut hen-
kiolentojen olemassaololle sertifikaatin. Näidenkin ulottuvuuksien keskellä, jossa nyt elämme,
on henkiolentoja. Joku sanoo niitä energia-, joku valo-olentoiksi. Ne ovat enkeleitä, luonnon-
henkiä tai jotain muuta riippuen heidän olemuksestaan ja tehtävistään. Havaittajankin aaltopi-
tuus vaikuttaa siihen millaisina ne koemme. – Ja olisinko minä itse sitten jotain muuta? Eihän
toki. Minä olen myös valo-olento, henki. Silti tietoinen itse, kuten ne muutkin.

Sellaiset ihmishenget, jotka ovat täällä kerran eläneet ja jääneet niin sanotuin karman si-
tein kiinni fyysiseen maailmaan, ovat edelleen tässä lähellä. He ovat hetken poissa mutta pa-
lannevat tähän ulottuvuuteen vielä takaisin. Heidän olemuksensa on yksilöllisenä olemassa ja
yhä kiinni jossakin materian kokemuksessa – oli se nyt sitten rakkautta tai vihaa. Moni tuntee
tarvetta palata tänne, koska jokin juttu on vielä kesken.

Joskus puhutaan ali- ja ylitajunnasta eli alemmasta ja ylemmästä minästä. Alempi tuo ta-
kaisin aineeseen, ylempi vie eteenpäin.

Heikki Juutilainen

ULTRA 1/2006